Клариса

Автор: Кремена Каменова

Повест от типа „любовни романи“

- Клариса! Как можеш да се появяваш в този вид! – възмути се леля Изабела, но въпреки това усмивката не слизаше от устните й.

Леля Изабела беше единствената роднина на Клариса – обедняла баронеса, която с доста услия поддържаше имението си, въпреки честите хазартни залитания на съпруга си.

- Няма смисъл, Бела – въздъхна херцогиня Ерлин, като размахваше силно с ветрилото си – Боже, каква жега! Което ми напомня, че след два месеца настъпва Сезона и е крайно време да изпратиш това непокорно момиче в Лондон, Бела. Току виж завъртии главата на някой конт или барон.

„Да, с тази зестра, която имам, със сигурност ще се намери някой, който да се вържe“ – помисли си с горчивина в сърцето Клариса. Младата жена отдавна беше прехвърпила възрастта за женибта. Леля Изабела не искаше да я притиска – колко мила беше баронесата! Но явно наистина врмето течеше с такава бързина, че накрая Клариса можеше и да не успее да се задоми, въпреки зестрата.

- Е, какво извинение ще измислиш този път за облеклото си? – попита сурово херцогиня Каръйлайн и отпи от следобедния си чай.

Клариса почти пребледня. Тя винаги бе изпитвала страхопочитание към херцогиня Каръйлайн и се чувстваше неудобно в нейно присъствие. Но беше задължена да присаства на събиранията на леля си всеки съботен следобед. Чай, бисквити, клюки от провинцията и столицата, и разбира се... неизбежните укори към своеволвоното момиче.

- Бях на езда и Емили едва не си счупи крака! Спъна се в едни клони и трябваше да изчакам да дойде ветеринаря, за да я прегледа. Оказа се, че просто е натъртилра крака си. Не исках да я оставям сама.

Строгата херцогиня изгледа Клариса отдолу нагоре и изви устните си в презрителна усмивка. Младата баронеса се огледа – разбипра се, до колкото бе възможно – кафеви бричове, специално ушити по поръчка и бяла, развяващата се риза, както и ботуши. Поне бе успяла да среше и да подреди непокорните си къдрици в горе-долу прилична прическа.

На тръгване леля Изабел се обърна към Клариса с обичайните си думи:

- Клариса, момичето ми, ще минеш ли да ме вземеш утре за литургията. Знаеш, че се успивам и сама не мога да отида...
- Разбира се, лельо Изабел! – с уж приповдигнато настроение отвърна племеничката.

Младата жена добре разбираше, че баронесата, с това нейно „успиване“, целеше да я накара да посещава редовно неделната служба.

***

Клариса Калън бе двадесет и една годишна и за жалост, и заради собственото си нехайство и либералното мислене на леля си Изабел, не бе постила нито един от сезонте в Лондон и може би бе изтървала доста предложения, които биха могли да бъдат отправени към нея. Несъмнено зелените й, леко извити очи, винаги подчертани с черен контур (освен, когато ходеше на езда) и къдревите й тъмно-червеникави, стигащи до кръста коси, лично прибрани в не толкова сложна прическа от нейната прислужничка, биха привлякли не малко поклонници. Клариса притежаваше безброй скъпи украшения, които се предаваха по наследство, както и рокли по последния писък на модата. Но младата жена предпочиташе да си слага само обеци и да носи обикновените си памучни рокли. В разрез с модата, обаче, бе парфюмът й с ухание на жасмин.

Освен висока титла, Клариса Калън притежаваше още две доста ценни неща – съвсем прилична зестра и... цяло имение, на което бе пълноправна господарка. Но дали парите, които й бе оставил баща й в наследство, щяха да стигнат за поддръжката на имението. След като леля й Изабела, й бе пратила

счетоводителя си, за да бъдат проверени парите, се оказа, че парите за издръжката на Клариса, ще стигнат точно до края на двадесет и първата й годишнина. Ето защо момичето трябваше да се омъжи през този сезон непременно. Разбира се, Калън, като всяка девойка, мечтаеше да срещне любовта, но все някой трябваше да поеме управлението на имението и да я... ами поддържа финансово.

Когато Клариса се бе родила, майка й бе изпаднала в депресия. Барон Калън не можеше да се успокои от факта, че нейната любима страда, и бе пръснал купища пари, за да бъде прегледана от най-добрите лекари. Две години след раждането, баронесата бе заминала в Лондон, където беше отседнала в малкия апартамент на съпруга си. След това никой не видя зеленооката хубавица...тя бе изчезнала с някакъв виконт в Новите земи. Но точно къде беше отишла, баронът така и не успя да узнае, въпреки усилията да я намери и прибере.

Самият барон Калън не бе особено привързан към дъщеря си – като всеки благородник, той също се бе надявал за син, който да наследи титлата и богатството му. За любовници също не мислеше. Вниманието му бе изцяло заето с изучаването на растенията – той бе следвал в Оксфорд и ботаниката му бе страст. Дъщеря си засичаше само на закуска и на вечеря и в този половин час, двамата едвам обелваха по няколко думи. Още като малка, Клариса бе поверена на дойка (която след десетина година служба при Калън, бе починала от тежка настинка).

Момичето от ранна детска възраст се бе научило да чете и да пише, както на английски, така и на френски. Освен това се оказа, че има дарба и за пианистка (това откритие баронът направи, когато веднъж бе гостувал, заедно с дъщеричката си, на един свой приятел, притежател на пиано). Тогава старият Калън купи пиано на Клариса и й нае постоянен учител. Не можа да се пребори с малката баронеса, която упорито настояваше да се научи да язди и му се наложи да купи й пони, а след това и хубава, бяла кобила. От Лондон, по настояване на леля Изабел, която беше първа братовчедка на бившата баронеса Калън, пристигаха и поръчки с най-новите модели рокли. Библиотеката на имението, до скоро, изпълнена само с научни материали, значително се разшири – малката Клариса не спираше да купува все нови и нови романчета и да ги поглъща с нарастващ интерес.

Според барона, капризите на малката, бяха доста големи, а белите, които правеше тя, му създаваха доста неприятности. За това бе твърдо решен да я вкара в правия път, като се погрижи за образованието ѝ. Нае цяла върволица учители по всякакви предмети и дисциплини, както и задължителната преподавателката по етикеция, защото тази лудетина Клариса, се държеше като пълна дивачка. Момичето, вече десет годишно, в рамките на няколко месеца, не само прогони всички учители, но ѝ започна да се опълчва на баща си. Барон Калън вдигна ръце от дъщеря си. „Да прави каквото си иска!“, си каза накрая той, само и само, за да не бъде откъснат от научната си дейност.

Бавачката бе починала, точно когато Клариса бе на дванадесет. На малката баронеса ѝ остнаха музиката, плетенето, усъвършенстването на френския, ездата и романите. Единствените хора, с които момичето можеше да поговори бяха личната ѝ прислужничката, двамата млади коняра, както и учителят по пиано. Когато поотрасна още малко, учителят си замина, но на негово място се появи леля Изабел.

О, леля Бела! Два пъти седмично, веселата и пълничка баронеса, идваше на гости (Изабел, уморена от светския живот, беше дошла да живее в имението на съпруга си). Всеки път носеше на младата девойка захаросани бадеми, фурми и най-различни лакомства. Неделя я водеше на църква и от време на време я приобщаваше към приятелския кръг на съседните имения, като понякога взимаше племеницата си и при посещенията си в близкия град, където я водеше в едно евтино ресторантче и в местния театър.

Когато Клариса стана на осемнадесет, баща ѝ неочаквано замина на изследователска дейност в Африка, като взе със себе си и една куартеронка от Америка. Завери различни документи с нотариус – един, чрез който предаваше попечителството на Клариса върху леля Изабел, и второ – чрез което оставяше почти всичките си пари на дъщеря си, която никога не се бе постарал да опознае, но на която бе осигурил спокоен живот. Леля Изабела, разбира се, не искаше да си създава главоболия, така че надзираваше не кой знае колко зорко дивото момиче от собственото си имение.

Вече три години, Клариса Калън се опитваше да се справя сама с живота си – нещо, на което до този момент, не бе способна. Трудно щеше една романтична, нежна и непокорна душа, свикнала да се прехласва по любовните романи и да скита по полята с коня си, да се превърне в практична

жена и да ръководи цяло имение. Клариса дори не знаеше цената на една рокля, камо ли да се знимава със заплатите на прислугата.

Пред младото момиче се изправи един нов свят – отглеждането на конете, надзираването на прислугата, заръките към готвача, преглеждането на счетоводните сметки. Научи се да храни и пои конете, да се занимава с градинарство и с поддръжка на растителността в двора, да спестява, да се включва в ремонтите на имението, да разглежда готварските рецепти, да шие и да подрежда. Съкрати, със сълзи на очите, половината персонала. Сега тук работеха само готвач, две прислужнички, градинар, който изпълняваше всякакви други функции и едно младо конярче.

Имението бавно, но сигурно, отиваше към гибел...

***

В имението херцог Уийлям и херцогиня Кеърлайн Фарелсън се състоеше прием. „Залата на Амур“, сияеща от мрамор и позлата, с перфектно излъскан паркет и маса с напитки, бе претъпкана с благородниците от околностите, а сред гостите имаше и няколко аристократи и от Лондон. Домакинята бе видимо доволна – беше се постарала приемът да премине възможно по-най блестящия начин. Е, разбира се, имаше и някои позадрямващи господа и една-две грозновати девойки, които стояха самотно до майките и покровителките си. Но това беше поправимо. Позадрямващите господа просто трябваше да бъдат събрани с някоя и друга по-разговорлива дама на възраст (за да нямат повод да се измъкнат от разговор), а девойките щяха да бъдат поканени на танц така, че да излезе някой „забравен“ ухажор в списъка на тефтерчетата им.

Херцог Винсент Колинс, виконт Питър Кели и маркиз Клаус Евънс се оглеждаха за най-хубавите дами в салона. Тримата бяха неразделни приятели, откакто се бяха напили и сбили в един публичен дом. От тогава човек не можеше да ги види разделени. В който и бардак или хазартна зала да се намираше единият, там се оказваха и другите двама. Херцог Винсент Колинс имаше огромна къща с градина в Лондон, за разлика от виконт Питър Кели и маркиз Клаус Евънс, които притежаваха просто едни обширни апартаменти в столицата. В тази околност и тримата имаха имения, което ги сближаваше още повече и през летата.

- Пълна скука... – отбеляза Клаус – ако до два часа не започнат залаганията отатък, аз си тръгвам.
- Не говори глупости, Клаус – отвърна му Питър – не виждаш ли колко прекрасни дами има тук! Как ухае на парфюм. А и тези весели погледи... истински цветя.
- Дамите са за леглото, скъпи – засмя се цинично Клаус – Не знам какви са им погледите сега, но тогава са съблазнително премрежени.

Виконт Питър Кели бе романтичен и сантиментален по душа. Харесваше му да прави малки и оригинални подаръци на любовницата си – русокоса, леко закръглена лейди, с пухкви устни, звънък смях и превзето държание. Обожаваше я и беше меко казано галантен с нея. Той беше среден на ръст, доста слаб, с руси къдрици и сини, искрящи от доброта, очи. Беше свикнал на охолен живот, а след завръщането си от Оксфорд, съвсем се отдаде на сладострастие.

За разлика от него, маркиз Клаус Евънс бе направо порочен. От малък беше оставен да живее както му дойде – ден за ден. Беше започнал да пие и пуши на четиринадесет, а на петнадесет вече обикаляше бардаците и залагаше конете си. Живееше сам в апартамента си, където водеше ако не една, то поне две отгчени съпруги в леглото си. Но един случай го разтърси и той направи равносметка в живота си – не повече от три жени в рамките на една година. Последните две щеше да ги замени с нови. Но, за жалост, едната все щеше да си стои до него. Това бе неговата държанка – хитра красавица, от която нямаше измъкване и която му беше родила дъщеричка.

- Алкохолът, господа, ви размътва мозъците – чу се гърленият смях на Винсент.

Херцог Винсент Колинс имаше сурово лице и белег, който му придаваше строг вид. Стоманеносивите му очи сякаш разкриваха и най-скритите мисли на човека до него. Черната му коса винаги бе вързана на опишка. Едрата му, съразмерна фигура, подсказваше за физическите му занимания - фехтовка, ръгби, надбягвания. Херцогът беше един от най-добрите с пистолета в Лондон. А самообладанието му смущаваше и най-самодоволния нахалник.

- Като говорим за алкохол, искате ли да довършим вечерта в кръчмата в градчето? – предложи Клауси се ухили – това бренди ми се струва слабо. След което се престори, че шушука – мисля, че херцогинята ни мами... подтиква ни да пием долнокачествена стока...

- Херцогинята предлага винаги отлично бренди! – възмути се Питър.

Херцогът не са въздържа и се обърна към маркиза:

- Брендито, предполагам, пак за моя сметка, нали Клаус?

Маркиз Евън дори не се впечатли от язвителната забележка и най-невъзмутимо отвърна:

- Зависи колко ще загубя тази вечер.

Винсент Колинс се намръщи и продължи:

- Доколкото си спомням, вече ми дължиш деветстотин и петдесет лири!

Клаус Евънс, не само, че не се обезпокои от този факт, но отвърна развеселено:

- Объркал си сметките, драги ми приятелю. Мисля, че вече са хиляда. Ако не помниш, днес ми зае пет лири.
- Нека не издребняваме! – усмихна се херцогът.

Мисълта на маркиза бе бърза и внезапно в главата му дойде една идея. Развълнуван, той реши да я сподели:

- Имам едно предложение за това, как да върна парите – след краткото мълчание, той пак се засмя – но Питър, ти също ще трябва да ми помогнеш.
- Аз да ти помогна? – удиви се младият виконт Кели.
- Да, ти! Сега ще ви обясня за какво става въпрос – побърза да вземе думата Клаус – Предлагам облог... за няколко лири. Или по-точно за хиляда.
- Какво си си наумил пак? – недоверчиво попита Винсент.

Клаус се огледа наоколо, за да види дали няма някого коло тях и едва сега забеляза огромната китайска ваза от порцелан, която ги отделяше от останалите присъстващи. Сетне продължи с тих, но все пак ясен глас:

- Трябва да набележим едно момиче.
- Не може ли някоя отегчена лейди? – попита Питър
- Не, те са обиграни – прекъсна го Клаус и продължи – някое девойче. Не трябва да е грозничка, за жалост. Ще се усъмни, че е такъв обект на желание. Започваме да я ухажваме и тримата, но така, че тя да не

разбере, че сме свързани един с друг. Тоест тя не трябва да знае, че тримата сме толкова близки приятели. Тогава трябва и да не е толкова известна в обществото. Необходимо е всеки от нас, така да й завърти главата, че тя да не се усъмни. Значи ни трябва: привлекателно момиче, което да е самотно, да не е известно в обществеността, и което бързо да се хваща.

- Какви са тези претенции? – възмути се Питър.
- Претенциите после... каква е връзката с парите ми? – попита сурово Винсент, като натърти на последните думи.
- Сега ще обясня... ако аз я направя свое завоевание – продължи с разясненията Клаус – не ти връщам парите, Винсент. Но ако ти я съблазниш, веднага ти давам хилядата лири! Питър ще учавства като доброволец, за да помогне на най-скъпите си приятели – Клаус намери начин да вмъкне и приятеля си, за да е по-интересно – Ако ти, Питър, спечелиш облога, обещавам да ти диамента огрълица, която е принадлжела навремето на херцогинята на Кент, майка на нашата кралица! Знаеш, че е била подарена на нашата фамилия. Ще можеш да подариш огърлицата на любовницата си!
- Но Мими ще ми отреже главата, ако разбере какви ги върша и никакви огърлици няма да ме спасят тогава – колебливо отвърна Питър и добави – и ако не спечеля нищо, няма да повярва на историята.
- Не е нужно никой да разбира за нашия облог, Питър. Можеш веднъж да не разправяш всичко на Мери – намеси се най-сетне Винсент, като смигна тайничко на Клаус.
- Е, добре – предаде се Питър и маркизът се засмя весело в отговор.
- Трябва да изберем някоя по-невзрачна, но не и грозна.... – разсъждаваше херцогът на глас.
- Тази! – почти извика Клаус – посочвайки девойката, която току що бе прекрачила прага на залата.

***

Още щом влезе в залата, Клариса Калън, усети как всички очи се втренчиха в нея. Никога до сега не бе ходила на приеми, така че в първия момент единственото желание, които изпита, бе да се върне в коридора и да хукне по стълбите надолу. И ако не бяха леля й и чичо й, които да я бутнат напред, със

сигурност щеше да го направи. Напрегна всичките си сили и се усмихна ослепително. Защо да се страхува? Леля Изабела беше до нея и дори по неин съвет си взе бележник, за да се преструва, че е заета за някой танц. И по-точно да изглежда, че дава благоразположението си на определен кавалер, само защото случайно е свободна за този валс. А и познаваше по-голяма част от присъстващите.

Клариса се бе приготвила под зоркото око на баронесата – все пак леля Изабел искаше да я подготви за Сезона в Лондон. Роклята бе от тежко тъмнозелено кадифе, с деколте, което показваше повече от необходимото. Горната част на роклята, която прикриваше силно пристегнатия корсет, бе плътно прилепнала, а долната се разпиляваше надолу на дипли. Разкошните кестеняви къдрици на косата бяха оформени в сложна прическа, която правеше разкошната коса да изглежда така, сякаш бе бухнала. От ушите й висяха две смарагдови обеци. Смарагдов медальон стигаше и до гънката на гърдите й. Очите й, подчертани с черна линия отдолу, миглите – боядисани със специална черна боя. По страните на лицето й имаше лек руж, а устните бяха червисани в червено.

Младата жена, въпреки притеснението си, веднага усети ефекта, който беше провокирала в околните и чувството, което се зароди в нея, я накара да се замаее. Нямаше представа как точно да се държи и сякаш бе забравила инструкциите, които учеше под строг контрол цели два дена. Спомни си бегло някои неща и се опита да ги приложи и направи това успешно. Поздрави учтиво домакините, които посрещнаха нея, баронът и баронеса Изабел. Благодари срамежливо за комплиментите, които й отправиха. До тук се справи. Трябваше да върви грациозно и леко, да се усмихва свенливо, да поглежда хитро от време на време. И да не се напива – напомни си Клариса. „Само не се дръж като дивачка“, повтаряше си тя и едно гласче й повтаряше: „Недей да стоиш като старите моми“, а очите й притеснено следяха няколкото момичета, които самотно стояха на столчетата в дъното.

Клариса вирна брадичка и последва гостоприемната домакиня, която я заведе точно в центъра на най-нашумелите в околността млади жени и техните ухажори. От ужас, девойката за малко да припадне, но се овладя и само за няколко минути спечели симпатиите на една част от жените, омразата – на останалата част и с отработеното и репетирано кокетничество си спечели доста поклонници. Не след дълго заваляха и покани за танц.

- Умори ли се, скъпа? – попита я по едно време леля Изабел и когато Клариса кимна в знак на съгласие, баронесата предложи – излез да подишаш малко чист въздух...

Младата жена послуша съвета на леля си и се отправи към балкона. Стоеше известно време така, неподвижна като статуя, опряла се на парапета и втренчила поглед в градината, макар че нищо не се виждаше там. По едно време чу звук и се извърна.

Пред нея стоеше един красив мъж, облечен не толкова наконтено и се подпираше на една от колоните.

- Притесних ли Ви мис...?
- Мис Калън.
- А името Ви е?
- Клариса – отвърна младата жена и сведе глава, изчервявайки се.
- Красиво име... – каза замислено мъжът и сетне, сепвайки се, попита – а мога ли да Ви наричам просто Клариса?

Девойката се чудеше какво трябва да каже, но тъй като непознатият й беше симпатичен, реши да му даде позволение

- Да, разбира се.
- Аз съм херцог Винсент Колинс. За Вас - просто Винсент.

Клариса прехапа устни. Съвсем бе забравила да попита за неговото име. Сега може би изглеждаше невъзпитана пред този мъж. За миг го погледна в очите и усети стоманения му поглед. Този поглед едновpменно я привлече, но я накара и да потръпне. Но защо я гледаше така? За да не поглежда повече към Винсент, Клариса се престори на заинтригувана от лунната светлина.

- Знаете ли, че днес има пълнолуние? – попита херцогът, свивайки иронично устни.
- Не, нямах представа. Имам бегли познания по астрология – излъга девойката. Всъщност тя нямаше никаква представа за астрологията и това й харесваше, защото иначе щеше да се развали удоволствието от наблюдаването.

Усетил, че на Клариса Калън й е студено, Винсент й подаде наметалото си.

- Благодаря, но нямаше нужда – изчерви се отново тя.

В отговор Винсент само се засмя и попита:

- Взехте ли си питие?
- Не – отвърна момичето.
- Желаете ли пунш?
- С удоволствие – призна Клариса

Само за миг и Винсент (който зорко следеше приятелите си да не го издебнат) бе отново до баронесата. Ето, пресмяташе той на ум: използва погледът, който разтапяше дамите; създаде минимална интимност, като отхвърли всички титли; показа загриженост. Можеше и да е прибързано, но защо да не предизвика у нея и чувство за състрадание. Това е най-добрият коз.

- Ах! – извика тихо той и допря грубо длани по лицето си
- Какво Ви е? – подсочи Клариса и в уплаха си докосна ръцете му.

С крайчеца на устата си Винсент се усмихна – две в едно! Тя и го докосна.

- Тези комари от езерото са ужасни! – измърмори той престорено възмутен.

За да разбере какво точно е станало, Клариса се вгледа внимателно в белега на лицето му. Очите й не издадоха никаква емоция, а само се разшириха.

- Учудва Ви белегът, нали?
- Не, не.. – оправда се баронесата.
- Това е дълга история – уж с досада говореше той и придаде драматичен израз на лицето си – не искам да Ви отгчевам. Вие сте толкова млада и невинна. Това не са неща за Вашите уши...
- Не, кажете ми. Няма да припадна от ужас.
- Сигурна ли сте? – попита той загрижено и побърза да заговори – Беше отдавна. Бях военен известно време. Служих отвъд океана. Доста неща се случиха и едно от тези неща е белегът, който всяка сутрин, когато застана пред огледалото, ми напомня за миналото...

Херцогът си измисляше. Вярно, че беше ходил до Щатите, но при роднини. Белегът всъщност му беше останал от детството, когато се сби с момчето на иконома. Но тази история нямаше да се стори така опасна и интересна.

- О, но това е ужасно! – почти извика Клариса, готова да се разплаче всеки момент – Личи си, че сте смел човек! Дано скоро тези ужасни спомени се изличат от съзнанието Ви!

„Тази наистина е пълна глупачка“ – помисли си Винсент. Прииска му се да се смее с пълен глас, но успя да се въздържи. Тъкмо да продължи с печалната история, за да може да премине и към великите подвизи, които беше извършил, когато се чу писклив женски глас:

- Клариса, скъпа, добре ли си? Доста се забави...
- Леля ми.. – прошептя Клариса, хвърли перелината към Винсент, който прилепна плътно към външната стена, за да не го забележат.

Клариса бе поканена на още два танца – с един офицер и с един доста възрастен виконт, който се опитваше да се прави на остроумен и на чиито шеги, младата баронеса успешно се засмиваше „развеселено“. През цялото време си мислеше за грижовния и изстрадал Винсент и в сърцето си тя почувства нещо близко и мило към него. Той имаше необходимост от някоя нежна и чувствителна душа, която да пробие каменните стени, които беше изградил около себе си.

Все още, водена от чувство за състрадание, Клариса беше решила да се отправи към изоставените момичета – стари моми над двадесет и пет години – когато една симпатична русокоса женя я повика тихо:

- Баронесо, елате! Един човек иска да се запознае с Вас! Това е втори братовчед на барта на съпруга ми...

Клариса нищо не разбра и запомни от тези роднински връзки, но когато погледна красивия мъж пред себе си, застина на място.

- Оставям я в сигурни ръце, нали? – засмя се русокоската.
- Разбира се, скъпа – отвърна младежът.

Питър Кели имаше неблагоразумието да въвлече и чужд човек в играта с облога, но това не го интересуваше особено – една огърлица повече или по-малко нямаше кой знае какво значение. А и макар и млад, и доста неопитен, Питър нямаше намерение, дори и да успее да завладее сърцето на Клариса, да я съблазнява.

- Да отидем отатък... в библиотеката – пошушна й той.

При тези думи, баронеса Калън тръгна към билиотеката, надявайки се младият мъж да върви след нея. Когато се обърна с гръб към прозореца, тя чу отварянето на вратата и се обърна.

- Не Ви стреснах, нали мис Калън? – усмихна се младежът.
- Не, в никакъв случай – дари го с усмивка и тя. Този път се сети да попита – А Вие кой сте?
- Виконт Питър Кели. На Вашите услуги!
- Твърде любезен сте, виконте... – закачливо се засмя тя.
- За дама като Вас, няма как да не съм!

О, Боже, това ли беше любовта, помисли си Клариса! Това вълнение, това дишане... ставаше й горещо.

- Ласкаете ме! – отвърна Клариса, макар да беше убедена, че той не я ласкае, а наистина мисли това, което казва.

„Хвана се“ – помисли си Питър.

- Не, не Ви лаская, мис Калън... Още когато влязохте...

Виконтът замълча, защото се притесни, че е стигнал твърде далеч. За негова радост Клариса побърза да го прекъсне, смутена от думите, които щяха да последват.

- Недейте, моля Ви, сам виждате... цялата се изчервявам.
- Няма такова нещо, моя мила лейди, това е само цветът на ружа Ви! – успокои я той.

В този миг на вратата се почука и се чу мъжки глас.

- Аз ще оправя нещата! – каза Питър, когато видя, че Клариса се притеснява дали ще ги видят заедно и се провикна – аз съм виконт Кели. До десет минути ще изляза.

След няколко минути Питър излезе и когато се увери, че няма никой наоколо, повика тихо Клариса, за да излезе тя, след което се върна в библиотеката.

Докато все още беше в имението на херцог и херцогиня Фарелсън, девойката беше в еуфория. През цялото време докато се връщаше у дома, заедно с каретата на чичо си и леля си, не спираше да бърбори, а баронът и баронесата искрено се радваха на нейното щастие. Изабел предложи на племенничката си да остане тази нощ при нея, но Клариса се противопостави – искаше й се да помисли, да остане насаме.

Икономът посрещна младата си господарка, извика прислужничката и за всеки случай ги съпроводи до спалнята, защото му се стори, че баронесата е

леко подпийнала. Прислужничката половин час съблича Клариса, сваля й бижутата, безбройните панделки и фибички, помага й със свалянето й на грима. След като господарката й й благодари, момичето си тръгна.

Клариса легна в леглото, но не мигна до сутринта. Безспорно бе влюбена в Питър – той беше толкова млад, нежен и внимателен. Именно той предизвика онова вълнение в нея, за което тя така дълго бе мечтала. Но и Винсент не й бе безразличен – той беше зрял мъж, смел и опитен, толкова грижовен. Точно с него тя се почувства слаба, защитена. И този негов поглед, който я караше да се разтапя. Само ако можеше да не беше срещала и двамата, а само единият. Чувството на радост, което изпитваше, вече започваше да се премесва с раздразнение за неясното бъдеще. Боже мой, кого щеше да избере? Питър?

„Первазът на прозорците утре трябва да се боядисат.“ – помисли си Клариса и още по-разтревожена заспа.

***

Беше топъл и слънчев следобед – ден, който общаваше радост и спокойствие. Свежите, зелени поляни около близката дъбова горичка, бяха изпъстрени с полски цветя. Дочуваше се песента на птиците, усещаше се милувката на слънцето, а небето – ясно и светло синьо, се оглеждаше в зелените стръкове трева. Сам още час и щеше да започне да се свечерява.

Баронеса Клариса Калън, както винаги, забравила за положението си в обществото, бе изляза на разходка, но този път пеша. Сега лежеше до едно самотно, може би вековно дърво, и се чудеше дали някога тук някой смел рицар се е срещал тайно със своята лейди, ил пък мястото е било бойно поле на безстрашни и силни войни, които са се биели, защитавайки накърнената си чест. Изведнъж младата жена се сепна от размислите си и продължи да чете захвърленота до сега на земята романче. Девойката беше облечена със сива, памучна ролкля с една забележимо деколте, а косата й бе вързана на висок, обикновен кок – този път бе оставила ризата и бричовете. Те не подхождаха за нейните самотни разходки.

По едно време Клариса забеляза, че в далечината, по прашния път, който водеше минаваше и покрай имението й, минава хубава карета. Но тази карета не продължи, а се спря точно на нивото, на което се бе излегнала девойката. От прозореца се забеляза една руса глава.

- Мис Калън! – провикна се нечий мъжки глас и докато Клариса се усети, към нея се приближаваше Питър, носейки някаква кошница със себе си.
- Мис Калън – повтори меко той, когато се доближи до младата жена – Цяло чудо е, че попаднах на Вас! Тъкмо отивах към имението Ви, за да Ви поканя на пикник!
- О, сякаш сте чули молитвите ми, виконте – засмя се Клариса, изправяйки се крака – тези самотни разходки, които преди ми доставяха удоволствие, вече започват да ми омръзват.
- Трябва да призная, че една млада и хубава дама като Вас, не бива да се разхожда сама на толкова отдалечено място – и Питър улови ръката на девойката и леко я докосна с устни.

Сякаш някаква светлина и пълно спокойствие се прокраднаха в сърцето и душата на Клариса, когато срещна добродушните очи на младежа. Докато младата баронеса се наслаждаваше на новите си усещания, виконт Кели постла едно красиво, ленено парче плат и започна да изкарва храните и напитките, след които имаше и една бутилка бургундско вино.

- Пиете ли алкохол през деня? – попита Питър и след това добави – нося и безалкохолни напитки, разбира се... Но това бургундско е доста примамливо. А и е любимото Ви – и младежът й смигна.
- Но, виконте! – учуди се Клариса – откъде знаете, че харесвам подобно вино?
- Имам си източници – отвърна Питър – старая се да Ви се харесам, мис Калън!

Девойката така се смути от тези думи, че не можа да отговори нищо. Само погледна настрани и се опита да долбие спокоен израз на лицето си. Но още по-лошото в случая беше, че Питър наистина бе започнал да я харесва – това само той си знаеше, но като познаваше приятелите си, те веднага щяха да го хванат в крачка.

- Преди залез не е ли рано да се пие? – засмя се баронесата.
- Още не е настъпила нощта – оправда се той – но това сирене – посочи към една от порцелановите чинии – е превъзходно! Съветвам Ви да го опитате. В Оксфорд нямах възможност да излизам често сред природата...
- Завърши ли сте Оксфорд? – учуди се Клариса.

- Да, но не беше по мое желанние. Родителите ми ме заставиха. Но не се оплаквам, също като Вас, обичам да чета. Впрочем, коя е тази книга, която така сте захвърлили на земята?
- Срам ме е да споделя, но е любовна – смути се от това признание баронесата.
- Но няма нищо срамно в това! Всички дами се захласват по подобен тип романи.

През цялото време Питър са опитваше да води задушевни разговри, да създава интимна обстановка, да ласкае. Постепенно, поради разни „причини“, започва да скъсява и дистанцията помежду им. Усещаше, че настъпва моментът да я целуне, но не можеше да се престраши. Не беше заради огърлицата, нито зарада облогът, а просто беше воден инстинктивно от чувствата си. Сетне се отрезви – трябва да играе по правилата на приятелите си. И тогава целуна баронесата изведнъж, предусещайки, че тя го очаква. Целувката бе нежна, внимателна и Клариса насъзнателно легна на тревата, заедно с Питър и обви внимателно ръце около него.

„Май ще спечеля облога“ – помисли си с горичивина той и внимателно отбълсна Клариса от себе си, но така, че да не я обиди. След около час и половина, каретата му спря през имението на баронесата.

- До скоро, мис Калън! – и целуна за довиждане ръката на младата жена, след което побърза да изчезне.

Клариса дълго гледа след каретата, а после хукна у дома. Сблъска се с иконома, който ѝ предаде едно писмо. Младата жена се стресна да не би новината да е свързана с някакъв финнасов проблем. Когато отвори плика и извади бележката, прочете:

„Ще ме удостоите ли с вниманието си утре вечер, Клариса? В града ще правят нова театрална постановка. Смятам да Ви взема към осем, ако Ви е удобно.

Ваш, Винсент Колинс.“

***

Както и очакваше младата баронеса Калън, театърт бе препълнен. Но това не я обезпокояваше, защото херцогът бе намерил начин да се вмъкнат незабелязано и тайно я въведе в ложата си. За всеки случай Клариса не свали виолетовата си шапка с периферия, и съвсем леко отстрани черната си виолетка. Освен това се сви към преградата, която разделяше ложата на Винсент от съседната. Въпреки всички тези мерки, всички си шушукаха коя ли е тайнствената дама, която стоеше до херцог Колинс.

Херцогът обаче само се усмихваше. Планът му бе предарително съставен: да заведе на публично място Клариса, като й даде възможност да скрие самоличността си. По този начин новината щеше да стигне до двамата му приятели, които със сигурно щяха да се отчаят от жалките си опити да ухажват младата баронеса.

- Винсент, сигурен ли сте, че никой няма да ме разпознае? – притеснено попита девойката.
- Бъдете сигурна, че всичко ще бъде наред, Клариса – прошептя той на ухото й – Взел съм всички необходими мерки.

Баронеса Калън отмаля. Малкото приключение и дъхът му по врата й, й се сториха възбуждащи. Тя не смееше да го погледне в очите и гледаше към сцената така, сякаш бе напълно завладяна от постановката.

- Защо никога не ме поглеждате в очите, Клариса? – попита настойчиво херцогът.
- Това... това не е вярно – смути се тя.

Тогава младият мъж я стисна леко за раменете й и я обърна към себе си. Клариса нямаше как да избегне погледът му.

- Не е толкова страшно, нали?
- Не, не е... – несигурно отвърна девойката.

Винсент остана доволен от откритието си и си придаде властен вид, съпроводен от иронична усмивка. Нали това се харесваше на девойките в любовните романи... макар, че херцогът почти нямаше представа за какво се разказва в тях.

- Ох, топло ми е... – оплака се по едно време Клариса.
- Предполагам, няма да свалите шапката? – попита меко Винсент.
- В никакъв случай! – гордо вирна брадичка младата жена.

Известно време Винсент мислеше какво може да се направи по въпроса, след което стана и каза на дамата до себе си:

- Ще ме извините ли? Връщам се след минутка.. Разбира се, Винсент – даде разрешението си Клариса.

Само след няколко мига, херцогът се върна в лоджата с едно ветрило в ръка.

- Но как успяхте. Вие винаги намирате начини за разрешаването на всяка ситуация! – удиви се баронесата.
- Помолих един от лакеите да ми помогне. Даде ми назаем това. На някоя от гардеробиерките е, за това е в такова плачевно състояние.

Когато тетралното представление приключи, Винсент и Клариса се качиха в каретата. Херцогът реши, че сега е моментът да действа. Имаше около половин час път до имението на девойката.

- Клариса... – започна Винсент.
- Да? – гласът на баронесата прозвуча уморено.
- Позволете ми да Ви целуна – каза той и стисна ръката й.

Младата баронеса се замисли за миг. Ами Питър? Нали беше влюбена в него, нали с онази целувка му показа, че му е дала обещание, че го е окуражила да продължава да я ухажва?

- Вижте... – откорвено започна девойката – аз вече съм влюбена в друг.
- Но нима не виждате колко страдам по Вас? – направи тъжна физиономия Винснет.

„Дали не преигравам?“ – помисли си той, но въпреки това я целуна. В първият момент Клариса се отдръпна назад, но Винсент бе прекалено настойчив и дори започна да я опипва. Нарочно обърна лицето й към себе си и тя го погледна в очите. Усети, че фалшвата й упоритост се стапя и грубо захапа устните й. След което, изведнъж, пусна младата жена.

- О, Винсент! – почти се разплака Клариса – какво ще правя сега?

Когато стигнаха до имението й, херцогът слезе от каретата си, за да изпрати баронесата.

- Знаете, какво ще направите – властно й каза той, а тя побягна на сигурно зад плетовете на двора.

***

Маркиз Клаус Евънс бе изчезнал от провинцията. Това, в началото, се бе сторило странно и подозрително за Питър и Винеснт. Нали точно за неговите хиляда лири ставаше въпрос? Точно Клаус бе най-заинтересованият да спечели облога, за да се освободи от задълженията си, а сега сякаш бе потънал в дън земя. Скоро, обаче, достигнаха слухове, че маркизът, оттегчен от „празния, прост и селски“ начин на живот, се завърнал в Лондон. За да проверят дали наистина беше така, Питър и Винсент се наложи да пуснат шпионите си, както в салона на любовницата му, така и в апартамента на държанката му. Любовницата излъга, че я е посетил, защото се почувства жегната от факта, че нейното красиво момче, както го наричаше тя, въпреки, че бе по-голяма от него едва с две години, я е бил посетил цели два пъти, след което изчезнал. В апартамента, държанката я нямаше. Покани ги бавачката на детето и обясни, че маркиз Евънс се върнал и отвел господарката й в някаква хижа, за да си починат преди наплива от балове, който се задаваше след месец-две. Разбира се, и любовницата, и бавачката бяха излъгали, но Питър и Винсент им повярваха и въздъхна с облекчение. А истината беше следната: любовницата имаше прекалено голямо его, а държанката бе получила доста по-голяма сума от маркиза и по негова молба изпълни заръките му.

А какво всъщност си беше наумил Клаус Евънс? Да съблазни чувствителната и нежна Клариса Калън по един доста необикновен и таен начин.

***

В тази мрачна и дъждовна утрин, Клариса Калън, облечена в бялата си риза, надянала зелената жилетка и обула кафевите бричове и ботушите, помагаше на градинаря в засяването на нови видове растения и цветя в градината. Неочаквано откъм решетъчната порта на имението се чу мъжки глас:

- Няма ли кой да ми отговори, най-сетне! Звъня на камбанката, но сякаш никой не чува! Обувките ми съвсем се окаляха, а до преди малко нямаше и прашинка по тях!

При тези думи градинарят се доближи до портата и строго отвърна:

- Звънецът не работи, милорд!

Скоро до портата пристигна и Клариса, захапала стрък от някакво растение.

- Заповядайте у нас! – покани го младата жена и сетне с присмех допълни – не искам и шапката Ви да прогизне.

„Градско, изнежено конте“ – помисли си тя.

- Как пътувахте? – позаинтересува се Клариса, тъй като не видя никаква карета.
- С каретата си – отвърна невъзмутимо непознатитят.
- Но аз не виждам никаква карета! – отвърна Клариса, леко уплашена от факта, че е поканила у дома си човек, за когото нищичко не знаеше.
- Не се притеснявайте... засякохме се на бала, който даваше херцогиня Фарелсън.
- Не си спомням нищо за Вас, съжалявам!
- Нека Ви се представя – Клаус свали шапката си и направи с нея реверанс – Маркиз Клаус Евънс.

Младата баронеса извъртя очи, но въпреки това покани госта си в приемната и му каза да я почака да се преоблече. Нареди да му предложат чай и курабийки. Извика една от прислужничките й й нареди бързо да заври вода за ваната и да сложи от розовото масло в нея. Изкъпа се набързо, сплете косата си на плитка, която се спускаше до кръста и си сложи ленената рокля с бежов цвят. Нямаше време да се гримира и само подчерта очите си и се напръска с парфюм от жасмин.

В това време Клаус успя да се измъкне от зоркия поглед на иконома и с бавни крачки, спокоен както винаги, се отправи към конюшнята. Открити по-големият коняр, едно шестнадесет годишно момче и го извика:

- Ей, малкият! Ела насам!
- Аз съм Клаус Евънс и ще погостувам известно време на господарката ти.
- Вие сте първият гост в тази къща, ако изключим леля Изабела – без да мисли отвърна момчето.
- Добре... – бавно отъврна Клаус и сетне добави нарочно със строг тон – ще остана тук може би месец. Ще ти давам по лира за всеки друг гост, който бъде отпращан. А за леля Изабела - две лири.

- Две лири? – ахна момчето учудено и беше почти готово да се съгласи на предложението, но бързо добави – но ако градинарят ме хване? Той прекарва голяма част от врмето си в градината!
- Не мисля, че ще прекарва времето си там. Доколкото разбрах от него, той изпълнява и други функции. А като се има предвид времето, което ще става все по-лошо, а и напредването на есента, отговорността пада основно върху теб, нали? Днес може би е един от последните му дни на в градината.
- Да, но...
- Приятелю, довери ми се – потупа го по рамото Клаус – не искаш ли да зарадваш братчета и сестричетата си?

Макар и колебливо по природа, конярчето не можа да откаже парите, които Клаус пъхна в ръцете му – семейството му наистина бе изпаднало в немилост.

След това, пак с бавни крачки и лениви движения, маркизът откъсна едно циганче от двора и се отправи към трапезарията, където погледна с презрение към чая и предпочете да се съсредоточи върху курабиите. В този миг в стаята влезе Клариса.

„Колко е красива, по дяволите!“ мина му през ума. Изправи се, доближи се до нея, улови нежно ръката й, като почти я допря до устните си и дръпна стола в другия край, за да може да седне тя. След което застана зад гърба й и в същия миг пред лицето й се оказа циганчето.

- Заповядайте! Това е за Вас, скъпа!
- Но маркиз Евънс, подарявате ми цветя от собствената ми градина!
- Нямаше други – ухили се лениво той и се отправи в срещуположния край на кръглата, покрита с бяла данетелена покривка, масичка.

Тъй като не беше свикнала да бъде домакиня, а още по-малко да води разговор с мъже, Клариса усилено се мъчеше да измисли някаква тема, за да го разприказва и както добре знаеше от леля си Изабел, и да му зададе няколко интересни въпроса. Докато се чудеше какво да го пита по-напред, стаята отново се изпълни с неговия глас:

- Хубави курабии. Вие ли ги приготвихте?

Клариса го изгледа слисано:

- Готвачът ги приготви, естествено!

- Но чаят е слаб. Няма ли някое кафе с уиски?

Баронесата прехапа устни. Що за наглост? Все пак позвъня с камбанката и в приемната се появи едната от прислужничките:

- Желаете ли нещо, баронесо?
- Да, мила, донеси на нашия скъп гост – заповяда Клариса, като специално натърти на думата „скъп“ – кафе по ирландски.
- Две кафета, моля – обади се Клаус.

За да не се поставя в неудобно положение пред прислугата, Клариса подтисна яда си и каза:

- Да, две кафета.
- Нещо друго, желаете ли баронесо?
- За сега не, мила.

Докато девойката сервираше кафето на благородниците, Клаус нарочно я щипна по гърдата, като в същото време смигна на Клариса. Прислужничката изпищя леко от изненада и хукна уплашено. Баронеса Калън бе твърде шокирана от това, което видя, за да реагира на време.

- Как се осмелявате да се държите по този начин в къщата ми, Клаус...Клаус...
- Клаус Евънс – помогна й услужливо той.
- Нямате ли срам!
- Обещавам, ще се поправя заради Вас, скъпа – отвърна й той, като натърти на думата „скъпа“.

Клариса щеше да си помисли, че той наистина щеше да започне да се държиблагоприлично в дома й, ако не беше подигравката в гласа му.

- Какво ще има за вечеря? – попита с най-невинен глас маркизът.
- За вечеря ли? – повиши глас баронесата – До колкото си спомням, не съм Ви канила на вечеря!
- Е, добре ще Ви оставя да се консултирате се готвача си, а аз през това време ще взема една от кобилките Ви, за да пояздя и ще изпуша една-две цигари – след което попита, хилейки се - Като говорим за кобили, Вашите обяздени ли са?

„Какъв нахалник! Простак!“ – помисли си Клариса и след като той внимателно затвори вратата след себе си добави – „И разглезен пуяк!“

Всъщност маркизът не беше отишал на разходка, а до близко спряната до имението карета, от която взе два куфара, пълни с най-скъпите и модни дрехи, костюм за езда, парфюми, тютюн и няколко бутилки бренди за всеки случай.

***

Напосредък Клариса Калън, поради обратите, които бяха настъпили в живота й, не можеше да спи. Тази нощ също се въртя в леглото си. Вчера следобед маркизът създаде пълна шумотевица във фоаето на имението. Когато девойката слезе да провери какво става, стана свидетел на следната сцена:

- Как така не мога да внеса куфарите си? – възмущаваше се Клаус.
- Но, милорд, баронесата не се е разпоредила да приготвим стая за Вас! – настояваше икономът – Струва ми се, че не е редно да нощувате под един покрив с една млада и неопетнена госпожица! Ако леля й, баронеса Изабел, узнае за това, ще ми откъсне главата!

Клариса, която бе чула тази част от разговора, връхлетя във фоаето и опитвайки се да сдържи гнева си, каза:

- Маркиз Клаус Евънс, Вашето държание е просто възмутително! Не се намирате в някой от апартаментите си в Лондон!
- В Лондон имам само един апартамент, скъпа! А за Вас съм просто Клаус. И впрочем, малада баронесо, не всичко може да се разказва на леля Ви.

Клариса освободи иконома, помисли за миг и сетне попита:

- Защо толкова настоявате да живеете с мен? Искате останалите да ме вземат за уличница? Не вярвам с Вашите маншети и панделки, да не се интересувате от хорското мнение.

Изведнъж, съзнавайки, че играта с облога бе твърде опасна и че не иска повече да участва в това, се сети и за несигурността, която изпитваха и двамата му приятели. Още няколко дена в Лондон, и тримата щяха да се откажат напълно от идеята, която в началото му се струваше забавна. Но сега забавна му се струваше самата Клариса. Да, тя беше необичайно красива и възпитана, но нито нещо по-вече, нито нещо по-малко. Тогава защо

настояваше така? Трябваше да я излъже, каза си той, защото все пак дълг от хиляда лири не беше никак малък...

- Искам да Ви погостувам, но нямам никакви скрити намерения. Уверявам Ви – и той сложи ръка на сърцето си – Вас никой няма да Ви вземе за уличница!
- Ами леля ми Изабел, ако научи? Ако си имате проблеми с чичо ми?

Клаус се намръщи, но отвърна бързо:

- Прислугата Ви е вярна. Никой от тях няма да се раздрънка... убеден съм. А леля Ви няма как да узнае нещо, ако Вие лично не й съобщите, скъпа!
- Но аз всеки съботен следобед ходя на на чай при нея!
- И ще си говорите за всичко... освен за мен.
- Сигурен ли сте, че нямате никакви скрити намерения? – попита с недоверчивост и със съмнение в гласа Клариса
- Казах Ви вече: никакви скрити мотиви не ме водят при Вас. За какво сте ми Вие, скъпа? Аз си имам любовница, която е омъжена за един сухар, както и държанка. Освен това посещавам най-скъпия и известен бардак в Лондон!
- Но какви неща ми говорите! – Клариса сведе смутено глава и се изчерви цялата.

„Това момиче цял живот е държано под похлупак!“ – помисли си Клаус – „А само, ако отидеше в Лондон, щеше да се омъжи веднага и да си намери безброй любовници“.

- Все пак не ми казахте каква е целта Ви! – настоя Клариса, вирна брадичка и отметна кичур коса.

„Явно няма да се омъжва!“ – реши маркизът и отвърна:

- Не смятате ли, че едно съжителство, което може да прерасне в прекрасо приятелство, ще остане приятен спомен за Вас, след като минете под венчилото?

Какво всъщност щеше да изгуби Клариса, ако се съгласеше. И без това дните й преминаваха самотно. Едно приключение преди сезона, на който леля й щеше да й изебере годинк, не беше лоша идея.

- Е, добре! – съгласи се баронесата – Но само не се разпореждайте като принцеса!
- Не знаете колко се радвам, че се съгласихте! – искрено отвърна Клаус – направо ми иде да Ви разцелувам!
- Маркизе! – остро го сряза Клариса.
- Пошегувах се, скъпа – отвърна той, макар и двамата вече да знаеха, че той не се шегуваше.

Като прехвърляше последните събития в главата си, Клариса реши, че постъпва доста неблагоразумно и именно това неблагоразумие щеше да разстрои чичо й и леля й! О, горката леля Изабел! Какви надежди влагаше в нея! Ами нежният Питър как ли щеше да страда, когато разбере, че отхвърлен? Каква ли рана, тя, дивата Клариса, щеше да нанесе на душата му? А изстрадалият Винсент, как ли щеше да понесе още един удар от съдбата – удър, който тя, егоистичната Клариса, щеше да забие в сърцето му? Изведнъж главата на Клариса се проясни – защо да не можеше да се вижда с тях? Защо мислеше, че те вече са част от миналото й? И Питър ли? Защо така се вълнуваше от мисълта, че утре отново ще се види с нахалния Клаус? Да, той беше наистина красив – не бе особено висок, но с големи рамене; слаб, но със силни мускули, които опъваха ризата по ръцете му. С тъмна, спускаща се до раменете коса, която очевидно не смяташе в близкото бъдеще даързва и златисти очи, напомнящи на потъмняло небе? В сърцето на Клариса се загнезди чувство за вина и срам. Вина, за това, че подвеждаше такива благородни личности и срам, че в рамките на десетина дена, предложи душата си на трима младежи. Тя беше пропаднала, още преди да стане жена – не беше нито някоя хитра проститутка или държанка; нито обиграна любовница; нито предана съпруга и майка. О, Боже, какви ги вършеше? Но дори и осъзнавайки грешките си, Клариса беше толкова горделива, че не можеше просто така да се отърве от всичко това, което бе забъркала. Нека остави нещата да се случват от само себе си. Нека поне мъничко си признае, че Клаус й допадаше донякъде...

В същото време нито Питър, нито Винсент се сещаха за нея. Първият бе заминал за Лондон, защото не издържаше да стои толкова време далече от любовницата си. А вторият, макар и останал в провинцията, вече се чудеше дали си струва да продължава тази нечестна игра, заради някаква си сума, която бе нищожна за джоба му и отдавна гуляеше в местната кръчма.

Колкото до третият...

***

Маркиз Клаус Евънс се събуди в лошо настроение. Вчера не бе имал верме да дръпне завесите на прозорците и сега слънчевата светлина му пречеше. Забеляза, че не бе свлякъл дрехите си и бе спал така, дори без да се завие. На нощното шкафче, в една чинийка имаше доста фасове, а и цялата стая все още миришеше на тютюн. До леглото се търкаляше бутилка бренди.

Съвсем изнемощял, Клаус позвъня и след около десетина минути пристигна икономът.

- Къде са прислужниците? – попита младият мъж.
- Баронесата изрично ми заповяда, аз да бъда на Ваше разположение.
- Аха, значи без хубавици в стаята... – пошегува се Клаус и бързо смени темата – Колко е часът?
- Наближава единадесет, милорд!
- А, то още е рано...

Икономът го погледна смаяно и се осмели да каже:

- Господарката винаги става в шест и половина!
- Ами като няма какво да прави през нощта... – ухили се цинично Клаус.
- Сър, моля Ви! Няма да допусна да кажете още една обидна дума за баронесата! И направите ли го - ще Ви изхвърля от тук!

Маркизът леко се стресна, но отговори меко:

- Не се впрягайте толкова, друже, аз просто обичам да си говоря така!

Когато му донесоха вода, Клаус се изкъпа, напарфюмира и се среса грижливо. След което си избра не толкова натруфено облекло. Слезе в трапезярията, където както му беше обяснил икономът, се сервираше закуската. Очакваше някаква селко, изстинало ядене, приготвено отпреди няколко часа. Оказа се, че на масата имаше сложени две горещи, рохкави яйца; току що опечен бекон в големи количества; две препечени филийки и конфитюр. До каната с кафе бе поставена друга, по-висока каничка с прясно мляко. Клаус се усмихна и мислено отбеляза, че домакинята не бе чак толкова лоша.

Когато привърши яденето си, маркизът се отправи към библиотеката да почете. В такова дъждовно време никак не му се щеше да язди в калта. Видя, че по-голяма част от книгите са научни и се учуди. Но два от рафтовете имаше и художествена литература. По полиците блестяха томовете на класически автори, поне тридесетина книги с поезия и няколко философски есета. Имаше английска, френска и италианска литература. Клаус взе първата попаднала му под ръката книга и се намести на един от фотьолите около масата. Така се беше задълбочил върху четенето, че незабеляза кога се отваря вратата. Стресна се, когато чу строгия глас на Клариса:

- Маркизе, бихте ли бил така любезен да свалите краката си от облегалката на на фотьойла?

Клаус изпълни молбата, но не се изправи, както би трябвало да постъпи един джентълмент, когато в стаята влиза дама и с възможно по-порзрачна престореност отвърна:

- Добро утро, скъпа! Радвам се, че си станала в прекрасно настроение!
- Аз отдавна съм станала, Клаус – присмя му се тя.

В един и същи момент и двамата отбелязаха фамиларното отношение помежду си и за миг настъпи тишина. Той се обърна към нея на „ти“, а тя бе произнесла името му. Но докато на маркиз Евънс това му допадна, Клариса се укори мислено. Мълчанието пръв наруши Клаус:

- Искате ли да Ви почета? – предложи той, хвърляйки поглед към прозореца – навън вали като из ведро и ми се струва, че скоро няма да е подходящо за езда.
- Да, разбира се! – лукаво се усмихна Клариса – но предполагам, че такъв сериозен мъж като Вас ще предпочете по-тежка литература. Предлагам Ви да започнем с един том...том.. – замисли се тя и произнесе възтържествуващо – за историята на Египет

Физиономията на Клаус придоби сериозен вид – само не история.

- Мисля, че предпочитате любовните френски романи... виждам един такъв, разтоворен тук, на масата...

Без да го слуша, Клариса взе една книга по Стара история на Египет и я подаде на младия мъж с думите:

- Заповядайте! Мисля, че около тридесетина страници ще ни дойдат добре за днес – и с тези думи баронесата се настани на един друг фотьойл. Искаше й се да се засмее, но се въздържа - нещо, на което почти никога не бе способна.
- Разбира се, скъпа! Желанията на дамата са винаги закон! – засмя се Клаус и отвори томчето.

***

Следобедът, докато Клаус водеше важна кореснoднеция, Клариса реши да излезе да се разходи – два дена не беше дишала чист въздух. Облече работното си облекло и излезе извън железните решетки на имението. Вървеше по калния път, но сетне реши да се отбие в една от любимите си местности – малка полянка, оградена с борови дръвчета, през която минаваше малко ручейче. Намокри ръцете и лицето си с хладната вода от изворчето и се зае да събира полски цветя. Сетне седна върху влажната трева и си оплете венец, който постави върху косите си. Не мислеше за нищо... особено за бъдещето – бъдещето, което беше нейният най-голям страх. Клариса се разтваряше сред природата, затваряше очи, подпряла се на дадено дърво и развихряше богатата си фантазия. Макар и да беше будна, й се присъни прекрасен воин, който я спасява от бедите й на на средновековна милейди. Тя се опитваше да си представи този воин, като му даде по-ясни очертания и изведнъж в съзнанието й се появи лицето... ами лицето на маркиз Клаус Евънс. Клариса отвори очи и хукна да бяга по поляната. Бягаше така, сякаш някой я гонеше. Спря се когато започнаха да падат първите капки дъжд. Покри главата си с качулката на наметалото, без да сваля венеца. Тъй като дъждът се усилваше, реши да се прибере, но все пак вървеше бавно, защото се наслаждаваше на капките, които мокреха лицето й. Прибра се тъкмо навреме, когато започна големия порой.

Връхлетя във фоаето на имението, оставяйки кални стъпки и вода след себе си, без да се интересува за това, че целият под се омърси. Една от двете прислужнички веднага остави кошницата с плодове, които носеше и се втурна към господорката си:

- Лейди Клариса... цялата сте мокра.

Момичето веднага свлече наметалото на Клариса и го остави на парапета на стълбището, като си напомни, че после трябва да го изпере. Съпроводи баронесата до стаята й, помогна й в събуването на ботушите и свалянето на дрехите. Хвърли още няколко съчки в печката и дъбовите дърва запращяха силно. Уви Клариса във вълненото одеало. След половин час тя и втората прислужничка донесоха ваната и я напълниха с гореща вода. Когато баронесата се потопи във водата, студените тръпки отминаха. След като водата започна да се поохлажда, Клариса се облече във вълнена рокля и въпреки, че изглеждаше смешно, си сложи и вълнени чорапи. Помоли да й донесат греяно вино, изпи го, като преди това дълго вдиша изпаренията. Най-накрая се вмъкна в затопленото с грейка легло.

Не след дълго всички в имението узнаха, че господарката се е простудила доста силно. Клаус също не остана неосведомен. Веднага щом научи новината, се втурна в стаята на Клариса, въпреки увещанията на иконома, че не е редно да безпокоят баронесата. Когато отвори лакираната дървена врата, се озова в една бяло-златиста стая – спалня, подходяща по-скоро за едно твърде разглезено момиче. Брокатени тапети, пухени завки, плюшени възглавнички, овално огледало със златна ажурна рамка, голямо балдахиново легло, красиви дървени мебели от дъб, индийски килим, висок бял таван с широк, орнаментиран корниз и дълъг прозорец със сатенени перденца, който откриваше гледка към цялата градина.

- Хубва ли беше разходката, скъпа? – попита със съвсем лека ирония Клаус
- Да, разбира се! – сопна му се Клариса.
- Тогава защо не чух нито един укор, откакто сте се прибрали?
- О, я се махай... – по-скоро развеселено, отколкото сърдито му отвърна девойката и го замери с една от малките възглавнички, които покриваха леглото й.

Клаус улови мигновенно възглавничката и я запрати отново върху леглото.

- Не мисля, че това е достоен език за млада дама като Вас! – уж я смъмри Клаус .

Той се доближи до леглото на Клариса и когато младата жена не запротестира срещу това, той седна до нея и взе ръката й в своята. Започна да гали пръстите й, външната част на дланта, китката и по-нагоре. Девойката настръхна – този досег беше повече от приятен и тя искаше Клаус да не спира

да я гали по този нежен, изкусен начин. Но след миг маркизът допря челото й с ръка и подскочи:

- Клариса, скъпа! Ти гориш! Защо не ми каза?
- Сигурен ли сте, маркизе? Струва ми се, че просто виното ме сгря.
- Не е от виното, сигурен съм! – отвърна Клаус – ще доложа да извикат лекаря.
- Толкова ли е тежко състоянието ми?
- Това няма как да преценя аз.

Маркизът излезе от спалнята на Клариса и след час се върна с местния лекар.

- Баронесата има силна простуда и висока температура. С компреси, почивка и лекарства за едно денонощие ще се оправи.

Но баронесата не само, че стриктно изпълняваше нарежданията на лекаря, но и се разглези, както обичаше тя да казва на другите „като принцеса“. Основният изпълнител на прищявките й, се оказа Клаус. Цяла вечер го караше да я забавлява и да й разказва весели истории от живота в Лондон и към девет часа заспа. Събуди се по обед – нещо, крайно необичайно за нея и въпреки, че вече доста се бе възстановила, не оставяше намира маркиза, на когото дори му хареса да й угажда. През половин час той идваше да я навестява.

- Ах, маркизе... да знаете как ми се приядоха кексчета...

Желанието веднага биваше донасяно на готвача

- Мили мой, ще пратите ли някого до града, за да ми вземе поръчката от шивачката... днес трябваше да я получа.

След известно време:

- Ще се погрижите ли за Емили? Тя изисква особени грижи и не я поверявам на никого, дори на конярите.

Маркизът веднага отиваше да се погрижи за кобилата.

- Бихте ли били така любезен да ми донесете новите компреси?

Междуверменно Клаус оглеждаше с интерес имението, докато не го проучи напълно и не разговаря с всеки един служител в него. Успя да изкопчи и интересна информация от строгия и сух иконом. Човекът до толкова нямаше с кого да говори, че бързо се поддаде.

- Значи казвате, че имението е пред разруха? – удиви се младият маркиз.
- Да, милорд.
- А Вашата господарка има ли представа как ще се справи с този финансов проблем?
- Как да Ви кажа... тя е прекалено небрежна. Леля й Изабел я изтърва от контрол. Трябваше да я омъжи още преди три години за някой богат благородник, когато управлението мина в нейните ръце, и сега нямаше да сме занемарили толкова имението и да сме свели до минимум прислуга.
- Никакви доходи ли не получава баронесата? – продължаваше да любопитства Клаус.
- За сега няма доходи. Издръжката, която баща й остави ще стигне само за още една година. За това и лейди Клариса трябва да се е омъжила вече до тогава.
- А ако не се омъжи?
- Баща й, барон Калън й остави наследство, чрез което тя по някакъв начин да оцелява. Но това и самата баронеса не го знае, за да се стресне от положението, в което се намира и да се задоми по-бързо. Документите са при леля й и чичо й.
- За какво наследство става дума? – видимо се поинтересува Клаус.
- Това не е тема, която би трябвало да разискваме, милорд!
- И все пак... предвид обстоятелствата... – измърмори младият мъж.
- Кои обстоятелства? – строго попита икономът.
- Шегувам се, друже мой – засмя се маркизът и пордължи да разпитва нахално – Тоест нашата баронеса ще получи това наследство, само при положение, че не се омъжи?
- И когато се омъжи, пак ще премине в ръцете й, разбира се. Но леля й нарочно не й го казва.
- А ако не се омъжи? – някак тъжно попита Клаус?
- Имението ще премине при наследниците на леля й. Това ще стане, когато... – икономът се изкашля многозначително и замълча.

„Когато баронесата почине“ – довърши мисълта му на ум Клаус.

***

Младият мъж слезе в трапезарията към девет часа сутринта и за своя изненада, откри там домакинята.

- Чаках Ви за закуската, маркизе! – весело го посрещна тя.
- Добре ли сте? – попита Клаус – може би и днес трябваше да си останете в леглото.
- Добре съм, благодаря Ви! Просто се чувствам леко отпаднала... – сънливо отвърна Клариса.

Маркизът се усмихна и след като огледа отрупаната с храна маса, попита:

- Днес да не е някакъв специален ден? Има и пай, и сок. А кафето май е с уиски. Готвачът Ви доста се е постарал – зарадва се като дете Клаус – добре готви човекът...
- Понякога аз правя закуската. Тази сутрин аз се погрижих за нея – отвърна баронесата.

В това време, Клаус, който тъкмо беше взел първата хапка, се престори, че се задавя, а физиономията му показваше отвращение.

- Как? Не Ви ли хареса? – учудено попита Клариса.
- Изобщо не ми хареса. Това е пълна отврат. Не знам как готвачът Ви допуска да припарите до кухнята му! – възмути се маркизът.
- В кухнята винаги обядвам и вечерям с останалите, защото се чувствам самотна! – остро отвърна младата жена и съвсем невинно попита – а закуската от първата сутрин Ви хареса, нали?
- Разбира се, че да! Тогава никой не се е опитвал да ме отрови!
- Странно... тогава, също аз, я бях приготвила...
- Това е прекрасно, скъпа! – отвърна маркизът, а баронесата го изгледа смаяно, защото очакваше някоя язвителна забележка.

Един час по-късно, Клаус и Клариса се настаниха във всекидневната. Младият мъж помоли домакинята да му изсвири някоя лековата музика, защото вече няколко дена бил далеч от „цивилизования свят“ и искал да се развесели. Клариса застана пред пианото и започна с една съвсем забавна мелодийка. След четири-пет такива изпълнения, баронесата стана от пианото и се запъти към един шкаф. От там измъкна един тъмнозелен шал. Доближи го до маркиза и му го подаде:

- Това е за Вас! Вчера Ви го оплетох – усмихна се Клариса.

- Но кога успяхте? Трябва да призная, че този подарък е доста мил жест от Ваша страна... – учуден от изненадата, но и видимо доволен от подаръка, отвърна Клаус.

За да разчупи обстановката, на обяд, Клариса покани икономът да се присъедини на масата. Възрастният човек се смути и обясни, че не е прилично да стои редом до аристократите. Баронесата му се присмя и му каза, че след повече от двадесет годишен съвместен живот, той й се струвал като роднина.

Понеже не искаше гостът й да скучае, баронесата измисли интересно занимание за следобедния чай и когато го сподели на Клаус, той започна да се смее.

- Не виждам на какво толкова се забавлявате, маркизе – сбръчи челото си Клариса.
- Не искам да Ви обиждам скъпа, но това удоволствие не е подходящо за дамите!
- Но Вие може да ми обясните правилата, все пак! – настояваше девойката.
- Е, добре... – склони Клаус.

Цял час й обяснява правилата на покера и след като му се стори, че баронесата напълно е научила как се борави с картите при хазарт, започна раздаването. Още на първата минута Клариса се обърка.

- Имам чувството, че сякаш за първи път сте чули думата покер, скъпа – засмя се младият мъж.
- Добре, повторете набързо обяснението и този път ще се концентрирам – предложи баронесата.
- Разбира се, скъпа – отвърна Клаус.

Когато отново хвърлиха първите карти, младият мъж отбеляза на ум, че все пак Клариса е постигнала някакъв, макар и минимален, напредък. Маркизът искрено се забавляваше на упоритостта й и на пълното й съсредоточване, които бяха съпъствани с пълното й невежество относно хазарта. Въпреки, че му идеше да й се подиграе, се въздържа и остана със сериозен и дружелюбен вид на лицето. Накрая остави Клариса да победи, но и двамата знаеха, че такива са правилата в обществото.

За вечерта Клариса сметна, че е най-добре да пресъздаде една интимна обстановка. Знаеше, че подобна романтика би подвела мислите на Клаус в погрешна посока, но въпреки това не промени решението си. Заедно с двете си прислужнички се зае да изпълни намерението си. Сложи дълга червена покривка в салона, порцеланова ваза с букет цвета и две големи свещи, поставени в сребърни свещници от двете страни вазата. Извади правоъгилните платнени салфетки, които би трябвало да се използват при тържествени случаи, красиви сребърни прибори. Извади едно от най-добрите си бургундски вина и добави към него синьо сирене. В една ажурна купичка сложи бонбони, а във втора подобна – изсушени плодове и захаросани бадеми.

Не по-малко грижи, младата жена, положи и за външния си вид. След като се изкъпа, се обля цялата в жасминов парюм, облече красивата си брокатена рокля и брокатените пантофки. Нареди да й направят колкото се може по-сложна прическа, сложи си перлени обеци и огърлица, а прислужничките блестящо се справиха с грима й.

Известно време Клаус чакаше Клариса в трапезарията, но след известно време се сети нещо и надникна в салона. Тогава видя цялата тази романтична обстановка, за която се бе старала баронесата и веднага след това очите му се спряха пред призрачния силует на Клариса, която в него момент гледаше замислено през прозореца. Чула стъпките на Клаус, младата жена се извърна и го дари с ослепителна усмивка.

Мина известно мълчание, което Клариса първа наруши:

- Какво ще кажете, маркизе?
- Мисля, че прислужничката Ви е сложила доста дърва в камината.

Баронесата положи всички усилия, за да запази самообладанието си.

- Не се цупете, скъпа! Прекрасна сте!

През цялото време Клариса кокетничеше. Доста неща й бяха неясни, но бе сигурно в едно – беше безумно влюбена в този мъж със златисти очи. Клаус през цялото време я развеселяваше, но вътрешно бе целият в напрежение. Почти беше спечелил облога. И по-точно – щеше да го спечели след няколко часа. А това никак не му харесваше. Но всъщност...

- Маркизе? Слушате ли ме? – прекъсна мислите му Клариса – не смятате ли, че е време да се преместим в салона?
- За да играем покер и да ме разорите? – ухили се Клаус.
- Не, за да пийнем по чашка бренди – отвърна му развеселена девойката.
- От кога пиете концентрат, скъпа?
- От сега... – отвърна му през смях баронесата и добави – вземете и тютюна си. Знам, че за Вас е цяла мъка да пиете без да пушите. Ще Ви чакам.

Все още силно разтревожен, Клаус хукна към стаята си, за да вземе бутилката брендн и тютюна. На връщане вървя спокойно. Мислеше трескаво и бързо. Какво излизаше сега? Че той беше дошъл да я прелъсти, за да спечели облога, а всъщност – тя го съблазняваше. Не стига, че беше нечестно да се промъква в дома й с подмолна цел, но дори не си беше мръднал пръста, за да осъществи тази цел. Всъществяваше я осъществяваше самата баронеса – тя действаше по свои правила, помагайки му всъщност, да я измами. А Клариса бе толкова мила и възпитана. Красива, страшно красива и беше жалко, че живееше самотно. Девойката бе наистина наивна и леко глуповата, смееше да твърди той. Разглезена, но и чудновата. Но явно не беше чак толкова невинна... но това беше най-добрата част от всичко.

Когато влезе в стаята, Клаус се настани срещу девойката, наля бренди в кристалните чашки на столчета. Първо сипа на Клариса, а след това и на себе си.

- Беше ли Ви мъчно за мен, скъпа? – попита лениво младият мъж.
- Беше ми скучно без Вас, маркизе – излъга Клариса и го погледна сладострастно.

„Да... – помисли си Клаус – ясно е какво очаква тя... но може ли наистина да постъпва толкова глупаво?Няма ли малко здрав разум!“

Младият мъж запали цигара, макар да не беше прието да се пуши пред една дама. Тъкмо се чудеше как да действа – защото беше уплашен и от самия себе си, когато Клариса го попита:

- Кажете, маркизе... на колко години сте?
- На двадесет и осем.

Искаше му се да попита и за нейната възраст, но не беше прилично да го прави.

- Занимавате ли се с нещо? – попита го отново девойката.
- Обикалям баловете, хазартните домове, кръчмите и скъпите ресторанти – ухили се той.

Реши да не припомня факта, че беше женкар.

- Но от какво изкарвате прехраната си?
- От рентата на имението ми. Аз съм арендатор. Освен това, тъй като съм военен, изкарвам пари и от лов с хайки. Когато не съм Лондон, разбира се. А прекарвам времето си там от края на есента до началото на пролетта.
- Военен ли сте? – учуди се искрено Клариса – Невъзможно!
- Ето, че е възможно, обаче – меко й отвърна той.
- Значи сте завършили Офицерското училище в Лондон.
- Да, и ми струваше доста скъпо.
- А защо не продължихте кариерата си на военен, ако смея да питам? – леко притеснително попита Клариса.
- Защото ме хванаха да спя с жената на полковника!

Клариса ахна. Но бързо се окопити и продължи:

- Но това е било доста неблагоразумно! И как успяхте, в такъв случай, да завършите?
- Полковникът го узна два дена, след като завърших и преряза всичките ми възможности за карирера. Разбира се, можех да замина за Щатите и да започна отначало, но... бардаците, тоест баловете в Лондон ми се струваха доста по-привлекателни. А и все пак аз съм благородник с не малко доходи.
- Как реагира семейството Ви на Вашите лудории?
- Родителите ми са починали малко, след като съм се родил – отвърна съвсем безучастно Клаус.
- О, съжалявам! – подсочи Клариса и видимо се натъжи.
- Това е минало, не се натъжавайте, скъпа – усмихна се Клаус.
- А как е минало детството Ви?
- Отгледаха ме чичо ми и леля ми. Когато станах на осем години, ме изпратиха в пансион. Имението го ръководеше чичо ми, за което му

оставях половината сума. С другата половина плащах за Офицерското училище, което започнах веднага след пансиона.
- Но целият Ви живот е минал в самота! Нямали сте никаква морална подкрепа!

Клариса се изправи и започна да се разхожда нервно из стаята. Клаус я наблюдаваше присмехулно и отпиваше от чашата си.

- За какво дойдохме да си говорим тук, за да се натъжавате ли, скъпа? – нежно попита младият мъж.
- Не. Не, разбира се – бързо отговори девойката и бързо смени темата на разговора – толкова чаши изпихте, наистина ли не Ви хвана?
- Не са доста за човек, който е свикнал с алкохола. Но на Вас тази половин чаша, май Ви дойде в повече – засмя се Клаус.
- Отново се държите невъзпитано! – опита се да се възмути Клариса, но брендито й пречеше да бъде сериозна и строга.
- Невъзпитаното държане не Ви е проблем. Неблагопристойното поведение ще Ви създаде проблем, скъпа.
- Какво искате да кажете? – този път Клариса не се опита да се възмути, за да не изглежда странно.
- Искам да Ви кажа това, скъпа... – и в същия миг Клаус внимателно стана от мястото си и бързо се доближи до девойката. Вдигна я на ръце, седна на нейното място и я положи в скута си!
- Вие сте луд! В моята къща! Като най-обикновена проститутка! – извика Клариса и се опита да се освободи от хватката.
- Няма как да знам като каква проститутка се държите в леглото, скъпа! – засмя се на шегата си Клаус!
- Остроумен сте колкото някой пън!
- Какво е това сравнение?
- Все пак ще ме пуснете ли? – попита меко Клариса.
- Разбира се! – шеговито отвърна Клаус!

Докато маркизът пускаше баронесата, я погали нежно по ръката, по ханша и сетне по крака. След тази милувка Клариса усети как се овлажнява отдолу.

***

Клаус стреснато отвори очи. Някава млада жена лежеше в леглото му и плачеше. Сетне се опомни! Не, не беше в Лондон, а в някакво провинциално имение и до него ревеше истерично... Клариса Калън.

- Ще престанеш ли, скъпа! – започна младият мъж, ужасен каква сцена щеше да последва сега.
- Ти си виновен, Клаус Евънс!

Младият мъж се огледа за дрехите си и видя, че те са разпилени по пода.

- Би ли ми подала чаршафа, за да се увия? Трябвада си взема дрехите си! – невъзмутимо попита Клаус.
- Няма да ти го дам! Аз с какво ще покрия! – изсъска му Клариса.
- Не е необходимо да се покриваш, скъпа! Аз вече съм те виждал гола – и с тези думи маркизът издърпа чаршафа, добра се до бричовете си и ги бързо ги нахлузи.

Хвърли чаршафа върху Клариса, която за миг спря да плаче, съзерцавайки красивото му, полуголо тяло. След малко, обаче, младата жена се сети за положението си и отново се разрева.

- Ти си била една разглезена пуйка!

Но баронесата продължаваше да плаче, а сетне започна и да окайва злощастната си съдба:

- Леля ми ще ми се скара и ще ми натяква цял живот! Чичо ми ще те извика на дуел и един от двма ви ще загине! Аз ще умра от чувство за вина. Всички ще ме обиждат, че съм уличница! Няма да мога да се омъжа никога! И аз остана стара мома в едно разпадащо се имение!
- Нямах представа, че си такава песимистка, Клариса!

За пръв път Клаус произнесе името й и това й вдъхна някакво чувство на увереност.

- Всичко това се случи, скъпа, защото и двмата сме пълни глупаци! – обясни маркизът.
- Говори за себе си!
- Плануваните действия също могат да са плод на глупостта... – започна да размишлява Клаус, но Клариса го попита тихо:
- Какво ще правим сега?
- Аз ще тръгвам. Трябва да поговоря с едни хора – отвърна маркизът.

- Мисля, че не чух добре? – повиши тон Клариса.
- Не, чу повече от добре! Имам работа с едни приятели. Когато се видя с тях, ще се върна, общавам ти! И ако може да те помоля за една услуга? – мило зададе въпроса си младият мъж.
- Услуга ли?
- Прикрий ме от онзи сухар.... твоят иконом.

„Той няма да се върне. Няма да се върне“ – повтаряше си на ум младата жена, а сърцето й биеше лудо в гърдите.

Клаус се дооблече пред смаяния поглед на баронесата и се запъти към вратата. Хвана дръжката на врата и за миг се поколеба дали да излезе.

„За къде съм се разбързал – учуди се той на себе си – мога после да дам огърлицата на Питър и да уредя сметките си с Винсент после“

Обърна се към Клариса и й каза с възможно най-прелъстителната усмивка, на която бе способен:

- Лирите са изплатени... А аз не случайно те избрах тогава, когато се появи на бала на херцогиня Фарелсън. В мига, в който те видях, дъхът ми секна...
- Какви ги говориш? – изумено го попита Клариса.
- Говоря си глупости, не ми обръщай внимание. Но искам да ти кажа, баронесо, че трябва да побързаме със сватбата.

09.12 – 10.12. 2020

Варна